

Druhá kapitola

V neděli brzy ráno dorazíme s mámou do Bramble Falls. První paprsky vycházejícího slunce se zrcadlí v ranní rose a barví město do zlatých odstínů. Podél tichých ulic se tyčí javory cukrové, které svými zelenými listy stále tíhnou ke zbytkům léta, stejně jako já tíhnu k domovu a nepřestávám bojovat proti nevyhnutelné změně.

Čelem se opírám o studené okénko spolujezdce a vstřebávám to malé město, které vypadá úplně stejně, jako když jsem byla dítě a jezdila sem na prázdniny. Malé domy obklopují malé, perfektně udržované zahrady. Pár lidí venčí své malé psy na chodníku.

Všechno je tu malé.

Už teď mi chybí New York. Chybí mi jeho rozlehlost a jeho zvuky a jeho hemžení. Chybí mi jeho jídlo a jeho pouliční umělci a jeho knihkupectví. Kruci, chybí mi dokonce i odpadky, smrad a metro.

Nepatřím sem.

Máma zastaví na jediném semaforu ve městě a otočí se na mě s úsměvem na rtech, jako by všechno bylo v pohodě a normální. Pohybuje rty a hlas Gracie Abramsové ustane, když si z uší vytáhnu airpody.

„Co?“ zeptám se.

„Říkala jsem, že je to tu krásný, nepřijde ti? Pamatuješ si to tady?“ Ukazuje na hlavní náměstí Bramble Falls, které se rozkládá před námi.

Bílý altánek, kam jsme se sestřenicí Sloane chodily svačit a kde jsme se setkávaly s jejími kamarády, stojí na tom samém místě, obklopený stejně čerstvě posekanou trávou, na dotek bosých nohou tak hebkou. Zelený trávník je posetý stromy, jejichž větve hází stín na záhony oranžových a vínových chryzantém.

„Samozřejmě. Nebyla jsem u tebe v děloze, když jsme tu byly naposledy,“ odpovím suše.

Máma se zamračí a přidá plyn, protože zrovna padne zelená. Jedeme podél náměstí a mímíme staré železářství s vybledlou cedulí NÁRADÍ A DALŠÍ! ve výloze, bistro, do kterého jsme se Sloane chodily v nesnesitelně horkých letních dnech na mrazlinové koktejly a chili dogy, malou poštu, odkud jsem posílala pohledy kamarádům doma v New Yorku, a trh, kde jsem poprvé něco (omylem) ukradla.

Jo, je to malebné, hezké městečko a na dětství v něm mám krásné vzpomínky, ale ty nebudou stačit na to, aby mi zvedly náladu. Není to můj domov a já nehodlám předstírat, že jsem z toho stěhování nadšená jen proto, aby byla máma šťastná – když je to navíc její vina, že tu musím trčet. Chápu, že je toho na ni teď moc, ale pořád nerozumím tomu, proč jsem musela jet s ní. Asi ne proto, aby nebyla sama, když bude bydlet u tety Naomi a Sloane. Ani ne proto, aby se jí nestýskalo po domově, když domov je evidentně to poslední místo, kde by chtěla být. Ať to promyslím z jakéhokoliv úhlu, dojdou vždycky k tomu samému závěru: že to dělá tátovi na truc, že ho chce naštvat. A já jsem se s tím jenom svezla.